Yıpratma ve Otorite Savaşı Arasında

Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi

4 Mar, 2019

https://ilimvecihat.com

Bilindiği üzere âlimler cihadı *'savunma ve talep cihadı'* olmak üzere iki kısma ayırırlar. Bu adlandırmalar, hakikate göredir. Birincisi, düşmanlar saldırıda bulunduğunda, İslam darını ve Müslümanların haremlerini korumak içindir. İkincisi ise kâfirleri kendi yurtlarında aramak veya nerede bulunurlarsa bulunsunlar onlara karşı savaşmaktır.

Cihadın meyveleri, eserleri ve neticeleri bakımından ise *"Yıpratma türü cihad"* ve *"Otoriteyi ele geçirme cihadı"* şeklinde taksim edilir.

Meyveleri düşmanı yok etmeye ulaşamayıp yalnızca Allah düşmanlarını yıpratmayı hedefleyen, onları kızdıran, onlardan bazı şeyler ele geçirilen, onları korkutan, bazı Müslümanlar üzerindeki eziyetlerini engelleyen, bazı mustazafları veya esirleri kurtaran savaş türü, kısa süre içerisinde Müslümanların otorite sağlamalarına neden olmasa da meşru ve salih bir ameldir. Allah'ın dilemesiyle bunu yapanlar muhsinlerdir. Yenilmişler ve çökmüşler hoşnut olsalar da olmasalar da bu böyledir.

Allahu teala şöyle buyuruyor: ***"Bu, gerçekten onların Allah yolunda bir susuzluk, bir yorgunluk, 'dayanılmaz bir açlık' (çekmeleri), kâfirleri 'kin ve öfkeyle ayaklandıracak' bir yere ayak basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları karşılığında, mutlaka onlara bununla salih bir amel yazılmış olması nedeniyledir. Şüphesiz Allah, iyilik yapanların ecrini kaybetmez."***[1]

Yine şöyle buyurmaktadır: ***"Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın. Bununla, Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunların dışında sizin bilmeyip Allah'ın bildiği diğer (düşmanları) korkutup-caydırasınız."***[2]

Yine şöyle buyurmaktadır: ***"Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz?"***[3]

Allahu teala genel olarak kullarını kendi yolunda ve aynı zamanda mustazaf Müslümanların kurtarılması yolunda savaşa teşvik etmiştir.

Buda meşru ve salih bir ameldir.

Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir hastayı ziyaret ettiğinde şu şekilde dua ederdi: *"Allah'ım, kuluna şifa ver, senin için namaza yürüsün ve senin düşmanlarına zarar versin."* Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, düşmanlara

zarar vermeyi, Müslüman kulun vazifelerinden ve yaşam amaçlarından birisi saymış ve bu duayı, Müslümanlara sürekli hatırlatmak, buna teşvik etmek ve yaratılmış oldukları büyük ve yüce amaçları gerçekleştirmeleri için sağlıklarını değerlendirmelerine bir uyarı amacıyla hasta duasında zikretmiştir. Amaçların en yücesi: Yalnızca Allah'a ibadet ve düşmanlarına zarar vererek Allah'ın dinini desteklemektir. Müslüman bunun için yaşar. Bunlar, Müslümanın en büyük vazifelerindendir. Hastalık sebebiyle bunlardan geri kaldığında ise, geri dönebilmek için Allah'tan sağlık diler.

Bu savaş türü, zamanımızda, dünyanın farklı bölgelerindeki Müslümanların genel olarak yürütmekte oldukları savaş türüdür. Bu, *-söylediğimiz gibi-* her ne kadar salih bir amel ve şu anda burada sayamayacağımız birçok meyveleri bulunan bir eylem olsa da, bunun dışında başka bir savaş türü daha vardır ki Müslümanlar çabalarını ve potansiyellerini daha çok ona yönlendirmelidirler. Bu, *'otorite'* veya muasır terimlere göre *'özgürlük savaşıdır.'* Bu gün Müslümanlar bu savaş türüne çok daha fazla ihtiyaç duymaktadırlar. Bunda da Allah düşmanlarına çok ciddi zararlar verilmektedir ve bunun meyveleri, birinci savaş türünde olduğu gibi yalnızca düşmana zarar vermek veya bazı mustazafların kurtarılmalarıyla sınırlı değildir. Bunun meyvelerinin en önemlilerinden birisi, yeryüzünde Müslümanlara otorite sağlamasıdır. Bilindiği üzere bu gün İslam ehlinin en büyük musibetlerinden birisi, dinlerini ikame edebilecek ve sığınabilecekleri bir İslam devletlerinin olmamasıdır.

Bu savaş türü, yani Müslümanların yeryüzünde otorite sağlamaları veya kendilerine ait bazı ülkeleri zorba, ihtilalci ve gaspçı tağutlardan özgürleştirmek için yapılan savaş, yıpratma savaşından farklı bazı imkânlara ve şartlara ihtiyaç duymaktadır. Yine rabbani âlimlerin, amel eden davetçilerin ve kınayıcıların kınamasından etkilenmeyen sadık mücahidlerden akıl, dirayet ve tecrübe sahibi kimselerin iştirak ettikleri genel ve kapsamlı bir plana ihtiyaç duyar. Öyle ki bu cihadın kontrolünü kendileri üstlenirler ve ürünlerini kendi temiz elleriyle, saf yönelimleriyle ve ihlaslı niyetleriyle bizzat kendileri yetiştirir ve yine aynı eller, niyetler ve yönelimlerin, *-başkalarının değil-* bizzat kendileri devşirmesi için ürünlerinin olgunlaşmasını beklerler.

Sadık mücahidlerin cihad etmeleri, cihadlarında ihlaslı olmaları ve bazı Müslüman ülkeleri özgürleştirmeleri ve sonrasında da, demokrasi, seçimler ve bunların dışında sapık çoğunluğa dayanan cahili yöntemlerle, kahramanların başları ve şehidlerin kanları üzerinden cihadlarının meyvesini devşirerek, sadık mücahidlerin uzun ve yorucu cihadlarından sonra, her kovulmuş, rezil ve hastaların yönetime gelmeleri, ne şer'an nede aklen caiz değildir.

Kuvvetleri ve cihadlarıyla Afganistan, Çeçenistan veya Bosna'da, Rusları,

Sırpları ve diğerlerini hezimete uğratan sadık savaşçı mücahidler niçin kendilerinden utanmaktadırlar? Ülkeleri özgürleştirdikleri kuvvetleriyle, işleri ele almaktan niçin utanarak ve çekinerek geri durmaktadırlar?

Onlar, insanlar arasında işleri ele almaya en layık olanlar değiller midir?

Bir gün meşhur askeri mücahid komutanlardan birisinin bazı açıklamalarını okuduğumda çok üzülmüş ve karamsarlığa kapılmıştım. Bir röportajda, özgürleştirme savaşının bitmesi halinde o ve benzeri askeri komutanların yönetime geçip geçmeyecekleri sorulduğunda, *'hayır'* yanıtını vermiş ve *'kendisinin bir mücahid olduğunu, amacının tüm mekânlardaki Allah düşmanlarına karşı savaşmak olduğunu (yani yalnızca yıpratma savaşı yaptığını), yönetim ve siyasetin ise ehli bulunduğunu kendilerinin buna ehil olmadığını'* açıklamıştır.

Bu saçma sözler, cihadına, şehidlerin kanlarına, gençlerin ömürlerine ve bu cephelerde dolan ümmetin potansiyeline saygı duyan ve İslam devletini yitirmesiyle bu ümmetin başına gelenleri ve bu ümmetin sığınabileceği ve oradan hareket edebileceği bir yurda ne kadar ihtiyacı olduğunu bilen bir mücahidden çıkmamalıydı. Bu, zikri geçen kardeş hakkında şüphe uyandırmak için değildir. Onun tüm bunları bildiğinden ve bunlara saygı duyduğundan şüphe etmiyorum. Ancak bu sözün niçin söylendiğini anlayamıyorum, soğuk bir takva mı, geri durma mı yoksa yerinde olmayan bir tevazu mu?

Otoritenin ele geçirilmesinden sonra yönetime geçmek ve kontrolü ele almak niçin mücahidlerin hesabında olmasın? Meydanlarda kendilerini ispat eden, topların ardında ve mayın tarlalarında sebat eden onlar değil miydi?

Bunlar, insanların en ihlaslıları, en temizleri ve yönetim için en güvenilirleri değil midir?

Öyleyse niçin yönetimden uzak duruyorlar?

Ne zamana kadar projeleri yıpratma savaşını ve şehadet emellerini aşamayacak? Düşmanı yıpratma ve şehadet emellerinin yanında otorite projesinin benimsenmesinin ve bunun için çalışılmasının engeli nedir?

Sahabe, tabiin ve diğer İslam şehidlerinden aktarılan olayların ekserisinin konumunu bilmemiz doğru bir fıkıh ve bilinçten değil midir? Onların en çok istedikleri ve bunun için dua ettikleri şey, atını kesmek, düşman kelleleri ile kılıçlarını sulamak ve şehadetle rızıklanmaktı. Ancak bunların çoğu, bir hilafet ve Müslümanların kendi devletleri gölgesi altında oluyordu. Bu devletin

bulunmadığı dönmelerde ise duaların ve emellerin, *-geçen dua ve emellerin yanında-*, İslam'ın izzetinin gerçekleşmesi ve Müslümanların otorite sahibi olması için çalışma alanlarını da kapsamalıdır.

Fikirleri ve projeleri yıpratma savaşını aşıp hesaplarına özgürlük ve otorite için savaşmayı da katan bazı cepheler için yeni yeni sevinmeye başlıyoruz ki hemen bu sevincin saflığını, uğursuz, velayeti karışık, sapık düşünceli, bozuk menhecli kimseler bozuyorlar. Mücahidlerden askeri komutanlar velayetlerini onlara veriyorlar. Hendeklerde ve topların arkasında değil, masa başlarında oturuyorlar ve meyveleri devşirmeyi bekliyorlar! Veya bazı mücahidlerin kanlarının ve canlarının meyvesini teslim ettikleri seçim sandıklarıyla karşımıza çıkıyorlar.

Bu asırda, çok kısa bir zaman diliminde birçok farklı tecrübelerle Müslümanların tekrarladıkları aynı olaylar ne kadar da acıdır. Bundan dolayı da, ihlaslıların, mücahidlerin, fedakârların ve şehidlerin çokça bulunmasına rağmen, otorite sahibi olmaya muvaffak olamamışlardır.

Diktatörler, tağutlar, mücrimler, katiller hatta hünsaların hevaları ve küfürleriyle bizi ve ümmeti yönetmek ve batılı ve Amerikalı efendilerine hazırlamak için ülkelerimizdeki yönetim saraylarına hücum etmelerine izin veriliyor!

Niçin onlardan öncekilerin hilafete entrikalar düzenlemeleri, inkılaplar yapmaları, silah gücüyle Müslümanların ellerinden yönetimi almaları ve müşriklerin hükümleriyle yönetmeleri caiz oluyor da, bu, mücahid Müslüman muvahhidler için caiz olmuyor? Veya onlardan bazıları, bu tağutlara ve emsallerine galip gelip aynı kuvvetle kendilerinden ve İslamlarından alınanları geri getirerek, insanları yalnızca Allah'a ibadete boyun eğmekten ve kullara kulluktan çıkarmaktan niçin geri duruyor, niçin çekiniyorlar?

Bu nasıl bir uysallaştırılma? Ne tür bir akıl ve iradelerin iğdiş edilmesi.

Bu nasıl bir fikir yozlaşması ki Müslümanları tavuklar veya koyunlar gibi yapmış. Tüm bunlar, kuvvet zamanında ve kuvvete, kesmeye ve yalnızca Allah'a ibadet edilene dek kıyamet öncesi gönderilen peygamberlerinin gönderilmiş olduğu kılıca, insanlar arasında en layıkları oldukları bir sırada akıllarına gelmektedir.

Müslüman ülkelerde cihad işini üstlenenler, cihadlarının hedeflerini, savaşlarının plan ve programlarını tekrar gözden geçirmeli ve kesinlikle hesaplarına ve savaş programlarına, Müslümanların yeryüzünde otorite sağlamaları için eylem planı koymalıdırlar.

Buna odaklanmanın zorunluluğu ve buna doğru adım atılmasına teşvikle birlikte, savaş meydanlarını iyi tahlil etmeli, Müslümanlar için en faydalı ve bu önemli gayeye en yakın olanını tercih etmelidirler.

Komutanlarını dikkatle seçmeli ve bunda, şer'i bilgi, vakıa bilinci, cesaret, kararlılık, atılganlık, *-mücahidlerin cihadlarının meyvelerinin boşa gitmemesi veya bunda hiçbir payı olmayanların bunu devşirmemesi için-* gerçekler ortaya çıktığında işi ele almaktan çekinip geri durmama vasıflarını göz önünde bulundurmalıdırlar.

Şuna da dikkat etmelidirler ki, bu gün Müslüman ülkelerinde gerçekleştirilen savaş eylemlerinin çoğunluğu, *-çok etkili olsalar da-* yıpratma savaşı türündendir.

Tüm bu eylemlerin başında ise Washington ve Newyork'ta gerçekleştirilen ve çok iyi hazırlanılan eylemler gelmektedir ki bu kadar büyük bir eylem olmasına rağmen buda bahsedilen bu savaş türündendir.

Bunun bir benzeri de, Mısır'da Müslümanlara bahşedilen bir fırsatta tağut Sedat'ın öldürülmesidir. Bu işe giriştiklerinde ülkenin kontrolünü ele geçirme imkânları yoktu. Eylem, mümin toplulukların kalplerini rahatlatsa da, otorite gerçekleşmediği sürece yıpratmanın ötesine geçmeyecektir. Olan, hızlı bir şekilde, giden tağutun yerine yenisinin gelmesi olmuştur.

Eğer bu günkü Müslümanların zafiyetleri ve olgun liderleri olmadığı bir dönemde, bu ülkeler veya bazı bölümleri Amerikalılardan veya Yahudilerden özgürleştirilse ve yönetime kâfir laikler gelse, bu hiçbir şekilde Allah'ın dininin otoriteye geçmesi olmaz. Bu durumda hal, yabancı bir tağutun Arap bir tağutla yer değiştirmesinden başkası olmayacaktır.

Mücahidlerin, Afganistan, Çeçenistan ve Bosna tecrübeleri, Ensarların çokça bulunması, istekli olmaları ve bu meydanlardaki kuvvetli islami atmosfer, en iyi düzeydeydi. Bununla birlikte, *-cihad işini üstlenenlerin incelemeleri, düşünmeleri ve tekrar gözden geçirmeleri gereken sebeplerden ötürü-* samimi mücahidler bunun meyvelerini devşirememişlerdir. Bu durum, Müslümanların çabalarını, mücahidlerin ve şehidlerin cihadlarını, işin sonunda yıpratma cihadından otorite cihadına götürememiştir.

Daha önce geçtiği üzere, bunun sebeplerinden birisi de, bu ülkelerdeki diğer güç dengeleri karşısındaki zafiyetleri veya maalesef *-Allahu teala'nın haklarında* ***"Sen istesen de insanların çoğu iman edecek değildir"*** *buyurduğu-* çoğunluğun ve cumhurun isteklerine boyun eğmeleri sebebiyle, geri durmaları veya aciz davranmaları sebebiyle, samimi mücahidlerin cihadın

meyvelerini devşirememeleridir. Bu durum, seçim sandıklarına gidilmesi yoluyla olmaktadır ki bunun bir örneği Çeçenistan'da yaşanmış ve Mashadow bu sandıklar aracılığıyla yönetime gelmiştir.

Veya vakıada ve insanlar arasında daha güçlü ağırlıkları bulunan sapık ve saçma hiziplerle ittifak edip birleşmeleri sebebiyle bu durumlar doğmuştur. Rabbani, Seyyaf vb. liderlerin bu konumları onlara, Afganistan'ın özgürleştirilmesinden ve Necibullah'ın rejimine son verilmesinden sonra, şehidlerin başları ve mücahidlerin kanları üzerinden saltanat kürsülerine yükselme olanağı sağlamıştır. Başkaları bu duruma şaşırsalar da bizler olanlara şaşırmadık. Zira bizler o dönemler bu partilerin sapıklıklarından sakındırıyor, onların saflarında savaşılmasından uzak durulması gerektiğini söylüyor ve her ne kadar çoğunluğu islami bir kisvede olsalar da liderlerinin açıklamaları hakkında uyarılarda bulunuyorduk. Onlar, ima yoluyla değil açık bir şekilde demokratik bir İslam devleti için çalıştıklarını ilan ediyorlar ve birçok Arap ve acem tağutlarına kardeşliklerini açıklıyorlardı! Denildiği gibi, *'yazı başlığından okunur.'* Meyveleri devşirecekler ve işlerin başına gelecekler bunlar ve bunların hali de bu... Ancak hamaset sahibi bazıları bunları kabul etmiyor ve '*genel olarak Allah düşmanlarına karşı savaşmak meşru değil midir?'*

'Allahu teala ***"Sen Allah yolunda savaş, sen ancak kendinden sorumlusun"*** *buyurmuyor mu?'* diyorlar.

Meyvesini biz almasak ta, genel olarak Allah düşmanlarına karşı savaş meşrudur. Sonuçta insanların arzuları bu coşku arasında, bu savaş türünün ötesine geçememektedir!

Burada bu tecrübelere yalnızca işarette bulunmaktayım. Aksi halde cihad hareketlerinin bunları bilinçli bir şekilde inceleyip değerlendirmeleri, dersler çıkarmaları, hataları tespit edip aynı hataları tekrarlamamaları gerekir. Bu yazının mevzusu da bu değildir. Mevzu, mücahidleri otorite savaşına yönelmeye, buna odaklanmaya, meyvelerine riayet etmeye ve kendilerinin devşirmelerine teşvik edilmesidir. Yine yeryüzünün birçok bölgesindeki cihadlarının ve çabalarının yıpratma savaşının dışına çıkmayan eylemlerde dağıldığına uyarıda bulunmaktır. Her ne kadar bazı zamanlar cihad otorite ve özgürlük için çalışılma yapısını alsa da, işin sonu, ya olgunlaşmadıklarından veya meyveleri devşirmeye güçleri yetmediğinden veya sapıtıp yalpaladıklarından yada geçen başka sebeplerden ötürü yıpratma savaşının dışına çıkılamıyor ve sonuçta işi başkaları üstleniyor...

Son olarak, zikri geçen iki savaş türü arasındaki fark açığa çıkmış ve

Müslümanların otorite savaşına odaklanmaya ihtiyacı ve güçlerini buna yoğunlaştırmalarının önemi anlaşıldıysa, geçen konuları özetlemek ve konuyla ilgili hızlı bazı uyarılarda bulunmak istiyorum:

Ümmetin tümünün veya çoğunluğunun yıpratma savaşıyla meşgul olup otorite veya özgürleştirme savaşını ihmal etmeleri doğru değildir. Bilakis çabaların, güç ve kuvvetin bulunduğu Müslümanların bir bölgesine odaklanması ve insanların etraflarında toplanabileceği, şeriatı ve vakıayı iyi bilen bilinçli bir kadro veya merciin oluşturulması gerekir. Müslümanların ikamet edebilecekleri, sığınıp oradan hareket edebilecekleri bir devletlerinin kurulabilmesi için, oranın otoritesine çalışılmalıdır.

Gençlerin duygu ve hislerinin coşturularak yıpratma savaşına yönlendirilmesi ve bu coşku ile vakıasını ve umulan meyvelerini incelemeden medyanın şişirdiği cephelere yönlendirilmeleri bir hatadır. Bununla, imkânlar ve ensar bulunduğunda, otoritenin gerçek bir meyve olabileceği cephelerden uzaklaştırılmaktadırlar.

Maslahatların değerlendirilmesi ve fıkhı, çelişki anında büyük maslahatların küçük olanlara tercihi babından; bir plan ve programı bulunanların cihadına, Müslümanların potansiyeline, çabalarına, gençlerin ömürlerine ve kanlarına saygı duyanların, otorite savaşını boşa çıkarmaları, atıl bırakmaları, bazı yıpratma eylemlerini onun önüne geçirerek yada ona denk tutarak meyvelerini bozmaları veya bunlar sebebiyle onu zarara maruz bırakmaları caiz değildir.

Nebi *(salallahu aleyhi ve sellem)*, Medine'de, kendilerine eziyetlerde bulunan birçok münafığı öldürmemiştir. Kuşkusuz onların öldürülmeleri, övülmüş olan Allah düşmanlarına zarar türündendir. Yine pislikleri ve eziyetlerine rağmen Yahudilerin varlığını kabul etmiştir. Tüm bunlar, yeryüzünde otorite ve iktidar sağlanmadan önceydi ki o dönem onlar ne zimmet ehli nede alçalmış durumdaydılar. Önceliklerden olan otoritenin muhafazası için onların öldürülmelerini terk etmiş, bunlarınkini ise ertelemiştir. Burada dikkat edilmesi ve üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir fıkıh bulunmaktadır. Allah'ın Bedir'de Müslümanları aziz kılmasıyla ondan sonra Yahudilere karşı bazı yıpratma eylemlerinde bulunmuştur. Yahudilerin tağutu Ka'b b. Eşref öldürüldü. Ancak bunda geniş davranılmayıp eziyet veren ve bununla birlikte öldürülmelerinde İslam ehline ve ülkelerine bir zarar gelmeyecek hedeflerle yetinilmiştir. Nihayetinde yeryüzünde otorite sağlanmış, güç dengeleri değişmiş ve Allahu teala: ***"Ey Nebi, kâfirlere ve münafıklara karşı cihad ve onlara katı davran…"*** ayetini vb. ayetleri indirmiştir.

Bunun başka bir örneği ise, Medine kuşatmasında orduların durumunu öğrenmesi için Huzeyfe'ye *(radiyallahu anh) 'onlarla hiçbir şey konuşmamasını'* Muslim'in rivayetinde ise *'onları bana kışkırtma'* şeklinde emirde bulunması ve Huzeyfe'nin *(radiyallahu anh)* de kavmin lideri Ebu Sufyan'ı öldürmekten geri durmasıdır. Onun öldürülmesi Allah düşmanlarına verilecek en büyük zararlardan birisidir. Hem imkân dâhilinde hemde kolay olmasına rağmen Resulullah'ın *(salallahu aleyhi ve sellem)* onları Müslümanlara karşı kışkırtmaması vasiyetiyle amel ederek onu terk etmiştir.

Bu olayda, otorite ve iktidarları oluşmadan Müslümanların ve ülkelerinin başına gelebilecek bir zararın def edilmesi ve uzaklaştırılması için yıpratma savaşı terk edilmiştir.

Bu iki olayın gösterdiği husus; Müslümanların tercih edilen maslahatlarının ve onlara ve otoritelerine gelebilecek büyük zararların def edilmesi maslahatının, yıpratma savaşının önüne geçirilmesidir.

Yıpratma savaşında verilen fedakârlıklar, otorite savaşında verilecek fedakârlıklarla eşit olmamalıdır.

Ben, davetçilerin davetlerini, ülkelerindeki eğitim, davet, ilim ve öğrenim projelerini terk ederek sahayı davetçilerden ve ilim talebelerinden soyutlayıp özgürleşme ve otorite sağlanması ümit edilen ülkelere yönelerek savaş dengelerini güçlendirmelerini anlayabilirim.

Ancak yıpratma savaşının ötesine geçmeyen bir savaş türü için, davetlerini terk etmeleri veya davetlerine bağlı kalmaları nedeniyle kınanmaları ve sahayı çalışanlardan ve dinin destekçilerinden boş bırakmaları, şer'i maslahat ve mefsedetlerin doğru bir şekilde değerlendirilmemesindendir.

Allahu teala şöyle buyuruyor: ***"Kuşkusuz bu Kuran en doğru olana iletir."*** Yani maslahata en uygun olana.

Yine Allahu teala şöyle buyuruyor: ***"Rabbinizden size inenin en güzeline tabi olun."*** Bu, Allahu teala tarafından kullarına, dinleri ve dünyaları için en faydalı ve en güzeline tabi olmaları emridir. ***"O kimseler ki, sözü işitirler ve en güzel olanına tabi olurlar."***

Yine gençlerin davetlerini terk etmeleri, davetlerine bağlı kalmaları sebebiyle kınanmaları, savaşa çıkarılmaları ve başarısız bazı çatışmalara sokulmaları doğru değildir. Bu tür tutumlar, aceleci davranarak Allah düşmanlarına karşı sonunu getiremeyeceği bir çatışmaya giren veya bazı emniyet hatalarına düşerek devlet tarafından aranması sebebiyle çıkmaza giren, Allah'a davete sabrı olmayan bazı kimselerin desteklenmesi çağrısıyla olmaktadır bunların hiçbirisinin hakikati, yıpratma savaşını aşamamaktadır. Bu gençler kendileri için uygun bir davet programı seçmişlerse, tevhid menheci üzerine olan sahih davet programlarının, bu eylemler sebebiyle *-ihmal edilmesi veya bozulması bir tarafa-* karşı karşıya getirilmesi doğru değildir. Otorite savaşı ise bundan farklıdır ve onun kendine ait hesapları vardır.

Yıpratma savaşında bazı konularda geniş davranılabilir ki otorite savaşında bu konularda geniş davranılması mümkün değildir. Özellikle de kendisiyle birlikte savaşılan emirin seçimi konusunda. Yıpratma savaşında, şer'i ilimlerdeki kusurları ve hatta bazı masiyetlerde gevşek davranması veya küfre ulaşmayan sapıklıklarıyla birlikte askeri bir komutanla yetinilebilir. Otorite savaşında ise akıllı kimseler cihad

sorumluluğunu ancak; şeriatı bilen, vakıayı anlayan, Allah'ın indirdikleriyle hükmedebilecek, mücahidlerin cihadlarının meyvelerini devşirebilecek rabbani muvahhid liderlere devredebilirler. Ancak bu şekilde Müslümanların farklı bölgelerdeki tökezlemeleri tekrarlanmayabilir.

Seçim mücahidlerin elinde ve imkân geniş olduğu sürece bu, kesinlikle gevşek davranılmaması gereken bir durumdur. İş daraldığında ise, kâfirin def edilmesi için facir emirle beraber savaşılması, iki şerden veya iki zarardan daha az olanına tahammül edilerek büyük olanının uzaklaştırılması babından bu meşru olur.

Eğer bundan sonra, bu facirin azledilmesi ve iyi kimsenin geçirilmesi imkânı doğarsa, bu vacip olur.

Lakin demokrasiyi yönetim şekli sayanlara, batının ve doğunun tağutlarını veli edinmeyi menhec edinenlere veya uluslararası küfür anlaşmaları gereği tavır tutunan ve bu müesseselere iştirak edenlere karşı çok dikkatli olunmalıdır. Ben derim ki, bu ve benzeri kaymaların yalnızca fücur sayılmasıyla dengelerin bozulmasına, tasavvurların sapmasına ve hesapların şaşırmasına karşı çok dikkatli olunmalıdır.

Bunlar, bu yazıda uyarıda bulunmak istediğim bazı noktalardır. Hiçbir zaman amacım, şer'i kurallara bağlı, Müslümanların en önemli olan maslahatlarına riayet eden ve İslam cihadının parlak yüzünü koruyup izhar eden bir yıpratma savaşı türünü azımsamak değildir. Yine amacım asla bu yoldaki mücahidleri yermek değildir. Konuşmalarımı bilen ve yazdıklarımı takip eden herkes, genel olarak benim, cihadı ve mücahidleri desteklediğimi ve hatta geçen bu cihad türünden olmasına rağmen Newyork ve Washington gazvelerini ve kahramanlarını savunduğumu bilir. İhanetler ve saplantılar döneminde canını ve ruhunu Allah'a satan bir mücahidi yermekten Allah'a sığınırım. Lakin amaç, Müslümanların cihadlarının, çabalarının ve imkânlarının Allah'ın dini için en faydalı, en uygun ve en güzeline yönelmesine olan istektir.

Bundan ötürü tekrar ediyor ve diyorum ki: Bugün ümmetin gençlerinin cihadının birçoğu yıpratma savaşı türünden olsa ve bu savaş türü kısa zamanda bir otorite sağlamasa da hatta bunların birçoğu Allah düşmanlarına karşı etkili bir darbe olmasa ve bazen bunlardan bazıları yalnızca az bir zarar verse de; açık bir plan, bilinçli seçimler, karmaşık ve şüpheli yönelimler şeklinde olmadığı sürece bunun birçok büyük meyveleri olacaktır. Eğer bunu yürütenler muvaffak olurlarsa vakıa ve seçimleri hakkında gerçek bir bilince ulaşabilirler ve bundan Allahu teala'nın izniyle otorite savaşını üstlenecek Müslüman evlatlarının yetiştiği ve mezun olduğu bir medrese oluşturabilirler.

Bu kimseler bize semadan inmeyecekler. Yine irca cemaatlerinin kucaklarından da gelmeyecekler, asla seçim sandıklarının içinden de çıkmayacaklar...

Onların büyük çoğunluğu, ancak tüfeklerin ardından, kazılı hendeklerden ve mücahidlerin farklı bölgelerdeki cihadlarının rahmetinden gelecektir.

İşte o gün müminler Allah'ın yardımıyla sevinecekler. O, dilediğine yardım eder. O, Aziz.

Tercüme: *Muhammed Atta*

---

1 - Tevbe Sûresi: 120. Âyet

2 - Enfal Sûresi: 60. Âyet

3 - Nisa Sûresi: 75. Âyet